

ת"פ 8450/05/14 - מדינת ישראל נגד ח נ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8450-05-14 מדינת ישראל נ' נ
בפני כב' השופט עידו דרואן

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י עוה"ד סגל ופנן

נגד

ח נ

הנאשם

ע"י עו"ד אודיז

הכרעת דין

בפתח הדברים אודיע, כמצוות הדין, על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

הנאשם עומד לדין בעבירות תקיפת בת-זוג וניסיון תקיפת בת-זוג בגין אירוע שארע בתאריך 16.2.14 בשעה 01:20 או בסמוך לכך, שאז תקף לפי הנטען את אשתו - שתקרא להלן כמקובל ולשם הנוחות "המתלוננת" אף שלא התלוננה כלל.

מעשי הנאשם לפי הנטען בכתב האישום:

הנאשם ואשתו ישבו בעת האמורה ברכבם בשולי כביש 44 בחולון, כשעצרו בדרכם מיפו לביתם ברמלה, והנאשם היה נתון תחת השפעת אלכוהול. הנאשם הלם באגרופו בפניה של המתלוננת וניסה להלום בשנית, אך ידו נבלמה בידה המגוננת.

תגובת הנאשם לאישום:

הנאשם לא כפר בהימצאותו במקום עם המתלוננת, וציין שהשניים חזרו מבילוי לכבוד יום נישואיהם. הנאשם הכחיש את הטענה לפיה היה נתון תחת השפעת אלכוהול, כיון ששתה משקה אלכוהולי אחד בלבד באותו ערב.

למעשה, התגפפו הנאשם ואשתו ברכב (תוך שהם מנצלים זמן קצר זה בו הם חופשיים מנוכחות בני משפחה וילדים) והנאשם ליטף את שיערה של אשתו.

הוסיף הנאשם וציין בתגובתו, כי מדובר בטעות של שוטר שחלף ברכב סמוך, וכי גם אשתו המתלוננת נחקרה בחשד

לתקיפתו. השוטרים נהגו באלימות מופרזת, ובני הזוג התלוננו במח"ש.

הראיות:

1. השוטר אריק שאבו מסר בדו"חות שערך (ת/1-2) כיצד נסע בניידת וכשהבחין ברכב עומד בשולי הכביש עם אורות מהבהבים האט את מהירות נסיעתו (למעשה, הורה לנהג להאט) והתקרב לרכב. אז הבחין בנהג (הנאשם) מכה אשה שישבה במושב הנוסע (המתלוננת) - "הבחנתי כי הבחור נתן לבחורה אגרוף בגבה באמצעות ידו הימנית ואז אגרוף נוסף לכיוון פניה באמצעות ידו השמאלית אך לא הצליח מאחר והבחורה הגנה על פניה באמצעות שתי ידיה תוך שהיא צועקת בקול רם 'איי'". שאבו הורה לשוטר המתנדב סעדה שנהג בניידת לעצור, יצא במהירות מהניידת, וכשהבחין בו הנאשם חדל מהאלימות. שאבו צעק לסעדה לחסום עם הניידת נתיב המלטות אפשרי של הנאשם, ניגש לנאשם והורה לו לצאת מהרכב. כל אותה עת צעקה המתלוננת צעקות לא ברורות. כשיצא הנאשם מרכבו הריח שאבו ריח אלכוהול חריף מפיו והנאשם טען ששתה כוס אחת. שאבו הודיע לנאשם על מעצרו ואזק אותו, והנאשם אמר "זה אני ואשתי רבנו אצלנו זה תמיד ככה, אני מרביץ לה ואחרי דקה אנחנו משלימים... היא נתנה לי אגרוף אבל אני לא רוצה להתלונן כי זאת אשתי והיום זה יום הנישואים שלנו". אז החלה המתלוננת לצעוק, תפסה בידו של שאבו, והפריעה למעצר כשהיא דוחפת את השוטרים. השוטרים הצליחו להכניס את הנאשם לניידת ואז החלה המתלוננת לצעוק שהיא רוצה להרוג את עצמה ורצה לכביש, על-אף ניסיונות השוטרים להרחיקה משם. שאבו משך את המתלוננת בחוזקה והיא נפלה ארצה ולא קמה מספר דקות. כשקמה, החלה לצעוק שהנאשם לא עשה כלום והשתוללה, כשהנאשם צעק אליה בערבית מתוך הניידת. גם המתלוננת נעצרה ונלקחה לתחנה בניידת אחרת.

2. בחקירתו הנגדית של שאבו עלו הנקודות הבאות:

א. בניגוד למה שניתן להבין מהדו"ח, מקום עמדו של הרכב לא היה סמוך לתחנת דלק, אלא בקטע-דרך הסמוך לשדות (כלומר, ללא מקור אור חיצוני ישיר). העד אישר, שיש אפשרות שהאזור אינו מואר כלל;

ב. העד לא זכר ולא יכול היה לשלול כי באותו לילה שררו תנאי רוח וגשם

;

ג. עם-זאת, העד שלל אפשרות שלא ראה ושמע היטב את שהתרחש ברכבם של הנאשם והמתלוננת: לדבריו, אם רשם שראה ושמע, אז ראה ושמע; הוא נוהג לנסוע עם חלון פתוח גם בחורף ובגשם כדי למנוע הצטברות אדים על החלון ולהיות עירני להתרחשות עבירות;

ד. לגבי חלונות רכבם של בני הזוג, לא זכר העד אם היו פתוחים או סגורים;

ה. העד לא זכר, האם האגרוף שפגע לדבריו "בגבה" של המתלוננת, פגע בגבת-עינה או בגב שלה, אך ציין שלפי נוהגי הרישום שלו, הכוונה לגב המתלוננת;

ו. העד לא זכר את תנוחות ישיבתם של בני הזוג;

- ז. הנאשם לא התנהג כשיכור, ורמת האלכוהול בדמו לא נבדקה;
- ח. הניידת נעצרה לפני ובאלכסון לרכב, כדי לחסום נתיב מילוט אפשרי, ולא מאחורי הרכב;
3. השוטרת קרין מטטוב מסרה בדו"ח שכתבה שלושה ימים לאחר האירוע (ת/4 מיום 19.2.14) שהצוות בניידת התקרב לרכב כדי לבדוק שהכל בסדר ואז הבחינו שהנאשם "בא לתת לה אגרוף עם ידו השמאלית כאשר היא מכסה את פניה וצועקת 'איי' ולאחר מכן תפס אותה בשיער ומשך את ראשה לכיוון המושב שלו. באותו רגע הם הבחינו בנו, הבעל הפסיק והיא נסערת ובוכייה". השוטרים ניגשו אליהם, שאבו עצר את הנאשם וסעדה חסם בניידת את הרכב. אז נשמעו צעקות המתלוננת מתוך הרכב "זה יום הנישואין שלנו, הוא לא עשה כלום, רק רבנו". משני בני הזוג נדף ריח חזק של אלכוהול והמתלוננת "לא דיברה לעניין".
4. בחקירתה הנגדית של מטטוב עלו הנקודות הבאות:
- א. הניידת נעצרה לפני ובאלכסון לרכב, כדי לחסום נתיב מילוט אפשרי, ולא מאחורי הרכב. השוטרים ירדו מהניידת לאחר עצירתה;
- ב. לתנחות הישיבה של בני הזוג: המתלוננת ישבה עם פניה לנאשם, והוא היה "חצי קדימה וחצי אליה";
- ג. שאבו נוהג תמיד לנסוע עם חלונות פתוחים, וגם חלונות של הנאשם היה פתוח;
- ד. המתלוננת התחילה להשתולל כשיצאה מהניידת, נשכבה על הרצפה ועוד. נדף ממנה ריח של אלכוהול והמושב שלה היה ספוג אלכוהול;
- ה. צעקות המתלוננת, שהנאשם לא עשה כלום ושזה יום הנישואין שלהם ושרק רבו, נשמעו לאחר מעצרו של הנאשם והכנסתו לניידת;
5. מזכר שיחה שנערכה ביום 18.2.14 עם השוטרת המתנדב סעדה מגלה כי סעדה טוען שלא ראה תקיפה (נ/3).
6. הנאשם מסר גרסה ראשונית במקום לשוטרת שאבו, ולדברי השוטרת כמובא לעיל טען ש"זה אני ואשתי רבנו אצלנו זה תמיד ככה, אני מרביץ לה ואחרי דקה אנחנו משלימים... היא נתנה לי אגרוף אבל אני לא רוצה להתלונן כי זאת אשתי והיום זה יום הנישואים שלנו" (ת/1). בחקירתו מקץ כשעתיים וחצי כפר במיוחס לו לרבות באמירת דברים אלו לשאבו (ת/5).
7. בהודעתו ת/5, התואמת לנשמע בתקליטור החקירה ת/6 ולתמליל ת/7, טען הנאשם שכלל לא הכה את אשתו והם לא רבו. הם עצרו בדרך לביתם, ישבו והתנשקו, ובמילותיו המדויקות מההקלטה "היינו יושבים אחד על השני ומתנשקים וזה הכל". לפי ההקלטה, בתחילת החקירה שאל הנאשם "איפה אני מגיש תלונה במח"ש על השוטרת הזה [שאבו - ע.ד.]?" וגם בהמשך הביע רצון להתלונן במח"ש בגין האלימות ששאבו הפעיל לדבריו נגד אשתו. הנאשם נשאל מה צעק לאשתו מהניידת, ואמר שאמר לה שתבוא לשבת אתו בניידת.

8. בעדותו ביום 19.1.15 סיפר הנאשם שבני הזוג בילו ביפו, שהיה לילה גשום ובני הזוג עצרו בצד הדרך כדי לאכול אוכל שקנו - השניים רצו לנצל שעה קלה של התייחדות לפני שובם למשפחתם וילדיהם. אשתו התיישבה על רגליו והם התנשקו, כשלפתע הציף את חלל הרכב אור כחול מהניידת שעצרה. שאבו ירד מהניידת, הורה לנאשם לצאת מהניידת ומשך אותו בידו. כשהמתלוננת יצאה מהרכב לברר מה קרה, פנה אליה שאבו בגסות, ואת הנאשם דחף לניידת אחרי שהודיע לו שהוא עצור על תקיפת אשתו. שאבו דחף את המתלוננת והפיל אותה, וכשנסע בניידת עם הנאשם קילל אותו בעוד הנאשם אומר לו שיתלונן במח"ש. חומר החקירה אכן הועבר למח"ש עקב תלונתם של בני הזוג (נ/4). הנאשם נחקר על הדברים שאמר לשאבו, וטען שמדובר באי-הבנה - הוא אמר שהוא לא רב עם אשתו. יצוין, שעל-אף שהנאשם דובר עברית, ההתרשמות מההקלטה ומאופן עדותו מעלה כי שליטתו בשפה אינה מושלמת.

9. בהודעתה סמוך לאחר האירוע (ת/7) מסרה המתלוננת כי הזוג עצר בצד הרכב, התנשק ובמהלך הגיפופים תפס אותה הנאשם בשיערה, כשהגיעה המשטרה. המתלוננת הכחישה תקיפה של הנאשם אותה או שלה את הנאשם. המתלוננת הכחישה שהפריעה למשטרה, סיפרה שהתעלפה וטענה ששאבו קילל אותה. המתלוננת נשאלה מה צעק לה הנאשם מהניידת ומסרה שאמר לה לבוא אליו לניידת.

10. בעדותה תמכה המתלוננת בגרסת הנאשם לפרטיה, הרחיבה בדבר דחיפתה והעלבתה על-ידי שאבו, והכחישה את ההפרעה לשוטרים - עניין שעלה כבר בדבריה בעת מעצרה (נ/7). המתלוננת טענה, שדבריה בחקירתה לא נרשמו במלואם. לדבריה, לפני שהגיעו השוטרים למקום לא היתה כלל נסערת, אבל נקלעה לסערת רגשות מהתערבות המשטרה. המתלוננת העידה באופן נמרץ ואסרטיבי, המתיישב עם תיעוד דבריה בדו"ח המעצר, והדגישה - כפי שאמרה גם בחקירתה - כי אם הנאשם היה מעז להכותה, היתה מתלוננת, ומשפחתה-שלה אף היתה פוגעת בנאשם.

דין ומסקנות:

1. השוטרים שאבו ומטטוב, שלא היה להם כל עניין מיוחד בנאשם ובמתלוננת, עצרו לבדיקה של רכב שעמד בשוליו של כביש ראשי בשעת לילה מאוחרת. אין כל יסוד לחשש, שמא בחרו להיטפל לבני הזוג.

2. עדויות השוטרים עשו רושם אמין, כשכל אחד מהם הקפיד לציין ולסייג דבריו ביחס למה ראה בעיניו. ברישומיהם ובעדויותיהם לא ניכרים כלל סימני תיאום, ועובדה היא שהם מדווחים על מראות שונים שראו, אולי במהלכו-בזמן של האירוע - מהלומת אגרוף (שאבו), ניסיון למהלומת אגרוף (שאבו מטטוב) ומשיכת שיער (מטטוב).

3. אלא שבענייננו קיים ספק, ולו קל, אך כזה שיש בו ממש:

א. המתלוננת הכחישה מהרגע הראשון את התקיפה הנטענת. כפי שציינה התביעה ובצדק, אין זה חזון נדיר שנשים נפגעות אלימות מגוננות על בעליהם הפוגעניים. אלא שכאן היתה ההכחשה מיידית, טרם שהיה סיפק בידי המתלוננת לטוות גרסה מגוננת, וכשהמתלוננת עשתה לאורך כל הדרך - ממעצר ועד עדות - רושם של אישה חזקה ואסרטיבית, שלכאורה אין הצדקה להחזיקה כשקרנית;

ב. כבר במקום המעשה וסמוך לאחריו, על-אף שהופרדו מיד ולא היה סיפק בידיהם לערוך גרסה מתואמת, מסרו בני הזוג גרסה דומה אם לא זהה, לפיה התגפפו והתנשקו;

ג. כבר בהודעותיהם, בעודם בהפרדה ותחת השגחת שוטרים, סיפרו שני בני הזוג כי הקריאות שקרא הנאשם למתלוננת מהניידת היו קריאות שתבוא אליו (ולא תתעמת עם השוטרים). כלומר, גם אפשרות זו לתיאום הגרסאות לא התקיימה למעשה;

ד. גם אם השוטרים נסעו עם חלון פתוח מתוקף תפקידם, קשה להניח שבני הזוג רצו גם-הם להתריס נגד הרוח והגשם וישבו ברכבם כשהחלון פתוח וחושף אותם לפגעי מזג האוויר;

ה. צירופם של אלו, מעלה את האפשרות (הרחוקה מוודאי אך מסתברת) שהשוטרים טעו. יצוין, שהמתלוננת סיפרה בחקירתה שתוך כדי התגפפות תפס אותה הנאשם בשיערה - פרט שעוד לא היה ידוע למשטרה, כיון שמטטוב רשמה את מזכרה לאחר ימים ושאו לא ראה תנועה זו כלל;

ו. לכך יש להוסיף את הבלבול והמבוכה שנלוו באופן טבעי להתערבות הפתאומית של המשטרה; את המהומה שיצרה התנהגותה של המתלוננת; כנראה גם השפעה מסוימת של אלכוהול על המתלוננת, הנאשם או שניהם; את שליטתו החלקית של הנאשם בעברית; והכל כדי האפשרות שדבריהם של בני הזוג לא הובנו כהלכה;

4. אזכיר מושכלות יסוד:

"אין הרשעה בדין אלא אם הוסרו כל הספקות הסבירים. אם קיים ספק סביר, אין מרשיעים..." (ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מ.י. (1993), 644).

ומע"פ 9809/08 לזרובסקי נ' מ.י. (2010):

"האם לאחר שמיעת המשפט, לרבות סיכומי הצדדים ושקילת מכלול הראיות בניסיון להגיע להכרעה ולקבוע ממצאים עובדתיים - עדיין קיימת סבירות, אף אם אינה גבוהה, כי הנאשם חף מפשע? האם הספק המקונן בי (בשופט השומע את התיק) סביר? ודוק, "סביר" - לא פחות מכך, אך גם לא יותר. בל נשכח, וליתר דיוק אין לשכוח, כי הספק הסביר נועד למקרה בו לאחר סיום הליך שמיעת הראיות ותהליך קביעת העובדות - המסקנה אינה ברורה. אף אם נטות המאזניים לכיוון האשמה - לא די בכך במשפט הפלילי. ההיפך הוא הנכון. די בכך כדי לזכות אך לא להרשיע".

5. כיון שכך, יזוכה הנאשם מחמת הספק מהמיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ג' באדר תשע"ה, 22 בפברואר 2015, במעמד הצדדים.

עמוד 5